

MEZEY KATALIN

Hála

Hálásan köszönöm, Uram,
 hogy hetvennégy évem alatt
 csak kétszer kellett
 a bombázások elől
 hetekre a pincébe bújnom,
 és csak egyszer lőtték szét
 fejem fölött a házat,
 de szerencsére mind megmaradtunk.
 Hálásan köszönöm, hogy
 tiszta párnára hajtom a fejem,
 és kertünkön nem katonák
 gázolnak át,
 csak a feketerigók harcolnak
 elszántan a fészkelőhelyért,
 előbb a borókafa ágai között,
 majd lent, a gyepen.
 Furcsán lelóg, majd rebben,
 villan a szárnyuk, a csőrük.
 Nem tudom, hogy élet-halálra
 vívnak vagy megadásig.

Ismerős ördög

Ismerős ördög a hiúság,
 a nagyszobában ül,
 nézi magát a tükörben,
 hosszan nézegeti.
 Ha azt mondd neki:
 – Lám, milyen szép vagy,
 akárcsak lánykorodban –,
 szerényen mosolyog:
 – Ó, ó, hát igazad van,
 mi mind a ketten
 szépek maradtunk és fiatalok. –
 Halkan beszél, szórakozottan:
 – A többiekből viszont
 vén boszorkány lett,
 nem tudják felfogni,
 hogy eljárt az idő.

Hányszor vitte

Hányszor vitte apámat
 a frontra a vonat?
 Hogy tudott hallgatni ezekről,
 és hogy tudott később
 újra és újra vonatra szállni,
 anélkül, hogy a háborúba indulás
 rettenetéről említést tenne?
 Hogy tudtak hallgatni
 a felmenőink,
 hogy tudták lelki sebeiket
 ilyen némán viselni.
 Ha ezeket a szörnyűségeket
 valaha is jóvá lehetne tenni!

Ha nem ismételné meg őket
 újra a világ.
 Azt hinnéd, habókos bolondok,
 akik a jóra vezető, pofonegyszerű
 lépések helyett a nyilvánvaló
 ostobaságokat népszerűsítik
 és dicsőítik. Pedig nem.
 És gonosz ostobaság
 lesz a jövőnk, amibe életünket
 el kell veszítenünk,
 bele kell hullajtani, mint
 a repülőtéren átvilágításra
 a műanyag kosárba
 értékeinket.